

Sygnatura akt VI Ka 1004/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jacka Sławika

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2015 r.

sprawy **M. L. (1)** ur. (...) w Ł.

syna J. i J.

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 czerwca 2014 r. sygnatura akt II K 515/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 632 pkt 2 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego M. L. (1) od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej zaskarżonego wyroku;
2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

VI Ka 1004/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30.06.2014r., sygn. II K 515/13, oskarżony M. L. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 7.10.2011r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z D. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pracownicę sklepu (...) A. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100 zł, poprzez wprowadzenie jej w błąd co do wysokości wydawanej jej sumy pieniędzy podczas zamiany nominałów w ramach kwoty 200 zł i w końcowym rozrachunku wręczeniu pokrzywdzonej kwoty 100 zł, zamiast wyższej, czym działał również na szkodę J. G., prowadzącej tenże sklep (...), tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk skazany został na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda; na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązano

oskarżonego do aktywnego poszukiwania stałej pracy zarobkowej; na podstawie art. 73 § 1 kk oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 80 zł oraz opłatę w kwocie 300 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu mające wpływ na jego treść, rażące naruszenie art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, art. 442 § 3 kpk, polegające na:

a) sprowadzeniu oceny materiału dowodowego, wbrew oczywistym wymogom określonym w art. 7 kpk i art. 424 § 1 kpk:

- w zakresie wyjaśnienia M. L. i św. D. G. do całkowicie dowolnych dywagacji na temat roli i działań oskarżonego w zdarzeniu, wbrew informacjom zawartym w ich relacjach z śledztwa i z rozprawy,

- w zakresie zeznań pozostałych osób, a w szczególności kluczowego świadka A. H. do schematycznej, wręcz hasłowej, jednozdaniowej konstatacji o „jasnych, logicznych, konsekwentnych, wzajemnie się uzupełniających i korelujących z innymi dowodami ich relacjach”, i to w sytuacji gdy sam sąd, w tym samym zdaniu, dostrzega istnienie różnic w treści złożonych przez tego świadka zeznań i jednocześnie nie wyjaśnia o jakie inne „korelujące” dowody chodzi;

b) całkowicie nieuprawnionym zbagatelizowaniu określonych w art. 442 § 3 kpk a wiążących sąd rejonowy wskazań sądu okręgowego zawartych w wyroku tegoż sądu z dnia 14.05.2013r. dotyczących konieczności przeprowadzenia pełnej, dokładnej i zgodnej z zaleceniami art. 7 kpk, oceny materiału dowodowego, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych o sprawstwie M. L. w sytuacji gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego, przeprowadzona stosownie do wskazań z art. 7 kpk, nie upoważniała do takiej konstatacji.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego alternatywnie domagając się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. L. (1) okazała się zasadna, a w wyniku jej wniesienia zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 kk. Sąd odwoławczy podzielił zarzuty i wnioski sformułowane we wniesionym środku odwoławczym, a w szczególności zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych z podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na niewłaściwej, nieuwzględniającej kryteriów określonych w art. 7 kpk ocenie przeprowadzonych dowodów. Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie pozwalał na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie postawionego mu zarzutu.

Jak wynika z całokształtu zebranych dowodów bezpośrednią wiedzę na temat zdarzenia posiadały trzy osoby – ekspedientka A. H., oskarżony M. L. (1) oraz pociągnięty wcześniej do odpowiedzialności karnej D. G., ich relacje miały zatem kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia. Tymczasem zeznania A. H. i D. G. dowodzą jedynie obecności oskarżonego na miejscu zdarzenia w krytycznym czasie i nie uprawniają do konkluzji o świadomym i podjętym z pełnym rozeznaniem działaniu oskarżonego ukierunkowanym na wyłudzenie od ekspedientki pieniędzy poprzez wprowadzenie jej w błąd w sposób wskazany w opisie czynu przypisanego oskarżonemu.

Z zeznań A. H. wynika jedynie to, że oskarżony był na miejscu zdarzenia wraz z D. G. i kupował u niej sok i owoce (k. 2-3, 28-29, 148-149). Żaden fragment jej zeznań nie zawierał informacji wskazujących na taki uchwytny element zachowania oskarżonego, który mógłby świadczyć o jego związku z oszukańczymi działaniami podjętymi przez D. G.. Symptomatyczna jest treść fragmentu jej zeznań z rozprawy z dnia 30.10.2013r., kiedy to na pytanie sądu odpowiedziała: „Mogło tak być, że wspólnie robili ten numer a mogło tak być, że ten drugi nie wiedział co robi kolega” (k. 228-verte). Rację ma więc obrońca wywodząc, że zeznania tego świadka nie pozwalały na przypisanie oskarżonemu działania skierowanego na wyłudzenie pieniędzy.

Świadkowie M. S. (dawniej M.) oraz J. G. nie posiadały wiedzy na temat roli jaką w zdarzeniu mógł odegrać oskarżony, o czym przekonuje treść ich zeznań (k. 30, 149, 229).

Z zeznań D. G. wynika jednoznacznie, że oskarżony M. L. (1) nie współdziałał z nim w oszukańczych zabiegach mających na celu wyłudzenie pieniędzy od ekspedientki sklepu (...). Świadek ten zeznał wprost: „Zrobiłem to co zrobiłem ale nie tak jak w akcie oskarżenia, bo ja zrobiłem ten czyn sam”, „Tak jak wcześniej powiedziałem ta sprawa nie została wcześniej uzgodniona ze współoskarżonym, tj. to co zrobiłem w Z. wobec tej ekspedientki nie było w żaden sposób uzgodnione z współoskarżonym L.” (k. 257). Nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności pozwalające na skuteczne zdezawuowanie tych zeznań, a ich wymowa jest zupełnie jednoznaczna i wskazuje, że oskarżony M. L. (1) nie popełnił zarzucanego mu aktu oskarżenia.

Skazanie M. L. (1) przez Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim, sygn. II K 375/12, za czyn z art. 286 § 1 kk, z oczywistych powodów nie mogło mieć znaczenia przy ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podsumowując, stwierdzić należy, że przeprowadzone dowody nie pozwalały na przypisanie oskarżonemu M. L. (1) sprawstwa i winy w zakresie postawionego mu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk, dlatego też zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez uniewinnienie oskarżonego. Kosztami procesu w sprawie należało obciążyć Skarb Państwa zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk.